

се убеди въ правотата на това дѣло! Кжде е той сега? Живъ, мъртавъ?

— Въ монастыря Св. Троица — Вѣтрополския Варовитецъ. Ала отъ утре — ако иска — може отново да приеме патриаршеския си жезълъ въ „Свети Петъръ и Павелъ“. Азъ отпустилахъ милость за провиненитѣ, раздадохъ свободи, за да се примиримъ всички предъ опасноститѣ, които застрашаватъ държавата...

— Твърде късно... — пошѣпна Радулъ и отново си отчупи отъ хлѣба — Сега разбирамъ и твоето благоволение къмъ мене... — той неволно посегна къмъ гроздето и почна да кжса свѣтлитѣ едри зърна.

Борилъ отиде до него. Каза съ твърдъ гласъ:

— Е добре. Приемашъ ли моето предложение?

— Да.

Царьтъ се усмихна, протегна развѣлнуванъ ржце.

— Да. Приемамъ — добави войводата, като остави чепката грозде озобано върху подноса — приемамъ, ала при едно условие, — и той заби дръзкитѣ си тъмни очи въ тия на царя.

— Кажи.

— При условие, че Йоанъ-Асѣнъ ще се завърне въ България.

Да бѣше видѣлъ предъ себе си самъ образа на Нечестивия, нѣмаше Борилъ така да свие въ уплаха и ядъ лице. Преглътна, сякашъ бѣ пилъ отрова.

— Това не може. Само това не може...

— Азъ право казвахъ, че ти мислишъ предъ всичко за себе си, а после за България... Докажи, че си се отрекълъ отъ своето честолюбие!

Борилъ потрепера, поклати глава.

— Не! Никога!... Никога...

— Защото се боишъ отъ него, нали? Защото щомъ законниятъ наследникъ се появи въ страната, всички ще се прилепятъ къмъ него и ти ще трѣбва да съблѣчешъ лъскавата багреница...

— Доста! — изкрещѣ царьтъ убодень на най-болезненото мѣсто. — Доста търпѣхъ твоитѣ хули! Млѣкни!